

Arrest

nr. 223 236 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, bijgestaan door advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2016 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 30 juni 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 25 april 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 202 947 eveneens voormelde statussen toe te kennen.

Op 18 mei 2018 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 25 juni 2018 wordt deze aanvraag geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 19 december 2018 wordt het ingediende beroep door de Raad verworpen bij arrest met nummer 214 325.

Op 21 februari 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 11 maart 2019 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.02.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

*H., B. (R.R.: xxx)
Geboren te (...) op (...) 1946
Nationaliteit: (...) Baarle-Hertog*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag d.d. 21.02.2019 haar taskara (+ vertaling) voor. Dit bewijselement kan haar identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoonde dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster legt ter terechtzitting bijkomende stukken neer.

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurестukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de “nota” d.d. 29 mei 2019 en het nationaliteitsattest, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemde aanvullende stukken van verzoekster worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk betstuur.

Verzoekster betoogt als volgt:

“ENIG middel: schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet» schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur

De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. 1 De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt.

Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte er verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden?

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden. Voor zover er sprake zou zijn van motieven kunnen ze evenwel de bestreden beslissing niet dragen.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekster kan worden verwezen naar het medisch attest en de bijlagen die aangehecht zijn aan het medisch getuigschrift. Dr. Casper van der Veer stelt in het medisch getuigschrift het volgende:

"Missen van diagnose (mogelijk long carcinoom) en dat kan aanleiding geven tot overlijden van mw. H..

Ernstige evolutie van maagprobleem kan aanleiding geven tot maag/slokdarmziekten met mogelijk ernstige gevolgen en hoge mortaliteit.

Onbehandelde hypertensie kan leiden tot vroegtijdige sterfte aan het hart-en vaatziekten."

Het is overduidelijk dat de gezondheidstoestand van verzoekster kritiek is. Daarbij blijkt uit het medisch getuigschrift dat verzoekster een 72-jarige vrouw is dewelke nu kampt met een slechtere gezondheidstoestand en dat ze de zorg van haar naaste familieleden nodig heeft. Verzoekster heeft dus mantelzorg nodig. Dr. Casper van der veer besluit dan ook dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster deze zorgen kan ontvangen in het land van oorsprong.

*Ten onrechte heeft de verwerende partij verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard; Zij stelt dat haar taskara (+ vertaling) haar identiteit niet kan aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, le lid gezien verzoekster niet aantoont at dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. De verwerende partij is ter zake onzorgvuldig is geweest. Het is voor verzoekster een raadsel waarom de verwerende partij verzoeksters dossier bij het CGVS niet heeft geraadpleegd. In de beslissing van het CGVS 25*06*2018 wordt nochtans duidelijk aangehaald dat verzoekster haar taskara reeds tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde:*

"Ter staving van jullie eerste verzoek legden u en uw familie volgende documenten neer: facturen van de winkel van uw zoons, foto 's van deze winkel en uw huis, een werkvergunning, uw eigen taskara, die van uw kleinkind a., die van uw zoon M. H., diens vrouw en hun vijf kinderen." (beslissing CGVS d.d. 25.06.2018, stuk 2 dossier verzoekster)

Voor verzoekster is werkelijk een raadsel waarom de verwerende partij de beoordeling van het CGVS inzake de identiteit en aldus ook over de neergelegde taskara naast zich heeft neergelegd.

Minstens diende zij de analyse van het CGVS die de identiteit van verzoekster grondig heeft onderzocht te betrekken in haar analyse en daaromtrent motieven opnemen in de bestreden beslissing. Door dit niet te doen schendt de verwerende partij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook de plicht tot motivering.

De bestreden beslissing spreekt zich ten onrechte niet uit over een adequate behandeling, noch over de toegankelijkheid en/of beschikbaarheid van behandeling, maar beperkt zich ertoe te stellen dat verzoekster aanvraag onontvankelijk is.

Uit bovenstaande redenering blijkt dat de bestreden beslissing van de verwerende partij onvoldoende gemotiveerd is, minstens is er sprake van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is gegrond.”

3.2 Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt vooreerst met verwijzing naar een aanvraag van 21 februari 2019 en naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9*ter*, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekster in de aanvraag haar identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in “§ 2”, of dat de aanvraag het bewijs voorzien in “§ 2”, derde lid niet bevat. De gemachtigde specificeert dat verzoekster bij haar aanvraag haar taskara (en vertaling) voorlegt, maar dat dit bewijselement haar identiteit niet kan aantonen zoals voorzien in artikel 9*ter*, § 2, eerste lid aangezien zij niet aantoonde dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Hij besluit hieruit dat dit bewijselement aldus niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 9*ter*, § 2, eerste lid, 4 en bijgevolg dit document niet aanvaard kan worden als een bewijs van haar identiteit. Verzoekster roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen. De gemachtigde voegt nog toe dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld dienen te zijn op het ogenblik van de indiending van de initiële aanvraag.

Voormelde motiveringen laten verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geïjkte en gestandaardiseerde motivering, in de mate dat verzoekster dit lijkt voor te houden, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde schendingen moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*ter*, § 3, 2° van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden

beslissing is genomen. Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;”

Verzoekster legde samen met haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar taskara voor. De gemachtigde van de minister aanvaardt echter niet dat deze taskara de identiteit van verzoekster kan aantonen *“gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”*.

Overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient een vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden, zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de aanvrager in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr.193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan gesteld worden, kan aanvaard worden.

Met betrekking tot artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden stelt de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling het volgende:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt.

Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr.

De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-0771/001, 145-146).

In het arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012 heeft het Grondwettelijk Hof er eveneens op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.”

Aldus blijkt dat “elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld” neergelegd kan worden ter ondersteuning van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

De vraag stelt zich of de waarachtigheid van het voorgelegde document ter discussie kan worden gesteld.

Verzoekster betoogt aangaande het niet aanvaarden van de taskara dat het voor haar een raadsel is waarom de gemachtigde haar dossier bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft geraadpleegd. Nochtans wordt naar haar mening in de beslissing van 25 juni 2018 duidelijk aangehaald dat verzoekster haar taskara reeds tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde en verzoekster citeert uit deze beslissing. Verzoekster betoogt verder dat minstens de analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die haar identiteit grondig heeft onderzocht, diende te worden betrokken in de analyse en daaromtrent motieven dienden te worden opgenomen in de bestreden beslissing.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt inderdaad dat verzoekster op 2 juni 2016 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Op 30 juni 2017 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 25 april 2018 weigerde de Raad bij arrest met nummer 202 947 eveneens voormelde statussen toe te kennen.

Zoals verzoekster aangeeft, blijkt inderdaad dat zij haar taskara heeft neergelegd. Echter geeft zij maar een beknopte weergave van de betreffende beslissingen. Meer bepaald wordt in voormeld arrest van de Raad van 25 april 2018 onder meer vastgesteld:

“De door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In de bestreden beslissingen werd immers reeds omstandig gemotiveerd waarom hieraan elke bewijswaarde dient te worden ontzegd. De door verzoekers neergelegde taskara's hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Bovendien werd reeds opgemerkt dat de bewijswaarde van de taskara van tweede verzoeker relatief is, zodat ook de bewijswaarde van de overige neergelegde taskara's kan worden betwist.”

Bijgevolg blijkt dat de bewijswaarde van de taskara reeds voorheen werd betwist, minstens in twijfel werd getrokken. De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld dat verzoekster haar taskara haar identiteit niet aantoont zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet aangezien zij niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen, niet kennelijk onredelijk voorkomt. Gelet op hogerstaande vaststellingen in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in het arrest met nummer 202 947 van de Raad, kan verzoekster niet voorhouden dat het voor haar een raadsel is waarom de neergelegde taskara niet werd aanvaard, noch kan zij voorhouden dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster een betoog voert omtrent haar gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft waarin wordt vastgesteld dat zij niet voldoet aan de documentaire voorwaarden. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in haar

betoog dat ten onrechte geen uitspraak voorligt over een adequate behandeling, noch over de toegankelijkheid en/of beschikbaarheid van de behandeling.

Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN